

Pingvin

A Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium időszakosan megjelenő dióklapja 2016-2017 5. évfolyam

...mindent elhiszel benne, és minden megtörténhet, de még a te életedben is.
Interjú Lukácsi Hubával a Latinovits Zoltán Diákszínpad vezetőjével

Az iskolánkban működő Latinovits Zoltán Diákszínpad idén harmincéves. Ennek apropóján kérdeztük a diákszínpad vezető tanárát Lukácsi Huba tanár urat a kezdetekről és a következő évekről.

Meséljen a Tanár Úr arról, hogy hogyan is kezdődött a diákszínpad élet itt az iskolában, az akkori József Attilában?

1986 őszét írtuk, amikor a Szent Imre Gimnázium jogelődje, a József Attila Gimnázium akkori igazgatóhelyettese, Tompa Kálmánné odajött hozzám a tanáriban, és azt mondta, hogy: Te Huba, olyan régóta nincs prózai színjátszás a gimnáziumban, már évtizedek óta. – Hozzá kell tennem, hogy zenés színjátszás volt, hála Sas József tanár úrnak, aki minden évben betanított egy teljes operát. Természetesen könnyed kis operákat, mint például Gluck, Mozart és a korai Haydn szerzeményei. Valamint volt még az iskolának egy kis szimfonikus zenekara is szintén Sas József tanár úrnak köszönhetően. Ebből is lehet látni, hogy a zenei élet pezsgett az iskola falai között, de prózai színjátszás nem volt. – Szóval, mi lenne, ha létrehoznál egy színjátszó kört, ami prózai műveket ad elő. Ez nagyon hiányzik itt, és te évtizedeket töltöttél a pódiumon mint előadóművész. Így nemcsak tanári bázis van mögötted, hanem bizonyos pódiumismeret. – Így kért meg, hogy gondolkozzam azon, hogy össze tudnék-e hozni egy színjátszó kört. Na, mármint ekkor még a szocializmus időszakát írtuk, és ekkor még voltak ún. KISZ-táborok, azaz a Kommunista Ifjúsági Szövetség által meghirdetett táborok. Az iskola táborvezető tanára szólt, hogy ez egy remek alkalom meghirdetni a formálódó diákszínpadot. Így is történt. Meghirdettem a jelentkezést, és pár ott lévő tanárral együtt megtartottuk a meghallgatást. Jöttek is a táborlakók közül, már nem is tudom, hogy hányan, meghallgattuk őket, és felfedeztünk ott néhány

átütő tehetséget. Volt olyan közöttük, aki ma Jászai Mari-díjas színész, a Radnóti Színház tagja, Schneider Zoltán. Akkoriban könnyebb volt a dolgom, mivel én még aktívan tanítottam is, és élő kapcsolatom volt a diákokkal, többek közt Schneider Zolit is tanítottam és már az órákon feltűnt a tehetsége, mert nagyon szépen olvasott fel verset. Na, mikor a Zoli jött, nem tudott mást csak Vörösmarty Vén cigányából az első versszakot, de azt annyi tüzzel, annyi hittel, olyan színekkel mondta el, hogy rögtön tudtam, hogy ennek a szép szál gyerekek a színpadon van a helye. Ezután mondtam

Zolinak, hogy szóljon a barátainak is, lesz pótmeghallgatás, és jöjjenek el ők is. Így tudtuk megtartani az első próbánkat '86 őszén, és '87. április 21-én elkészült az első bemutatónk. Bemutattunk egy hervadhatatlan magyar vígjátékot, Szilgietti Ede Liliomfiát.

Hogy volt tovább? Hiszen a kezdetektől napjainkig a diákszínpad hatalmas hírnévre tett szert.

Nos, ehhez meg kellett találni az olyan embereket, akik tehetségesek, és szeretik a színházat. Nem azért, mert a tanáruk vagy a Huba azt mondta, és akkor ennek így kell lennie. Nem. Saját elhatározásukból és színházszeretetükből akartak és akarjanak ma is csatlakozni a mi kis társulatunkhoz. Igyekeztem összeszedni és figyelni azokat az embereket, akik az iskolai szavalóversenyen vagy ünnepélyeken, évszázó ballagáson vagy hasonlóan szerepeltek. Ilyenkor fel-felcsillantak ezek a gyémántkövek. Péterfy Bori például, aki szintén zenész, előadóművész lett. A Liliomfi után összegyűlt egy tehetséges gárda, akiket tudtam, hogy nem szabad szélnék eresztetni. Olyan emberek voltak ott, akik szerénytelenül szeretik a színpadot, és nemhogy szorongás fogná el őket, hanem épp ott tudnak igazán kiteljesedni, és

Cornelle: Gd, 1990.

Schneider Zoltán, Pónyai Györgyi

ott kezdődik az igazi életük, ami sokkal varázslatosabb, mint a hétköznapi élet. Bennük megláttam azt, hogy velük sikerülhet színre vinni a Rómeó és Júliát. Például egy ilyen megfigyelés során vettem észre, hogy Szalai József tanár úr, aki még ma is tanít köztetek, milyen egyszerű lenne Escalus herceg szerepére és el is vállalta, de például mondhatnám Varga Vincét, aki mind a mai napig ott portás az iskolában, vele sikerült eljátszatnom egy Tamási-darab, a Vitéz lélek főszerepét, az öreg Ambrust.

Amikor készül a következő évadra a diákszinpad, akkor mi alapján választja meg a darabot, amit színre fognak vinni?

A kérdés jogos. Azt kell, hogy mondjam, hogy nem az én kényem szerint választok. Persze kell hozzá az is, hogy én magam is szeretsek bele darabba. De csak olyan művet vettem elő, és tartam a társulat elé, amiről tudtam azt, hogy ezek a gyerekek, ezt a feladatot, egyrészt meg tudják oldani, másrészt pedig, és ez az elején mindig nyitott kérdés, hogy meg tudják-e szeretni. Anélkül nem működik, ha a tagok nem szeretik a darabot, vagy nem tudják megcsinálni, akkor nem kell erőltetni. A társulat adottságaihoz kell keresni darabot. Így tudtunk játszani Shakespeare-, Molière-,

Tamási, Goldoni, Racine-t. Egyre szebb és ugyanakkor nehezebb darabokat is elő mertünk venni. Például Pi-erre Corneille Cinna című darabját, aminek mi csináltuk meg a magyarországi ősbemutatóját. De említhetném Thornton Wilder Mi kis városunk nevezetű ragyogó művét is.

Ha jól tudom, a diákszinpad nemcsak az iskola falai között játszott, hanem ha volt lehetőség, ment vendégszerepelni. Meséljen erről!

Sok helyen jártunk a társulattal, igen. Mind a mai napig hálás vagyok ezekért a lehetőségekért. Székelyföld, Kárpátalja, Olaszország, egyszerűen rengeteg helyen jártunk, van ahol többször is. Ez mindig hálás feladat. A torokói közönség reakciója például elementáris erejű volt. Ahogy a közönség mindenre reagált, és a szereplők minden rezdülését magukba szívták, az olyan elemi erővel hatott ránk, hogy azóta is őrizzuk az emléket, vagy amikor Székelyudvarhelyen játszottuk Tamási Áron Énekesmadár című darabját. Ebben a műben van egy olyan jelenet, ami arról szól, hogy le lehet győzni a gonoszt, és az igaz lélek előbb utóbb kivívja a maga boldogságát. Amikor ezt a jelenetet játszották, valami megnyílt a szinpadon, ez mind a mai napig feledhetetlen nekem. Ez egy meséből és valóságból szőtt történet, és ennek Tamási a mestere volt, hogy hogyan lehet a mesét és a valóságot egybe szőni, elérni, hogy mindent elhiggyél benne, és minden megtörténhet, de még a te életedben is.

Köszönöm a beszélgetést!

Dauner Domonkos (11.d)

Goldoni: A kávéház, 1995.

Kovács András, Sövegcs Gergő